

K. M. N. H. U. L. E. N. I.
HÍRLAP-OSZTÁLYA

Bokréta-sok Lapja

TÁRSADALMI FOLYÓIRAT SZERKESZTI: PAULINI BÉLA

Három március tizenötödike

Egynehány évszázados török-osztrák elnyomatás után az újra önálló, újra szabad Magyarország 1848 március 15-én valósult meg. A „márciusi ifjúság“ történelmi sikerének oka pedig az volt, hogy a magyar nép lelke szerint tudott cselekedni, hogy nemcsak megértette, hanem szinte ábrázolta e lelket, amely a szabadságszeretetet igenis még az ázsiai pusztákról hozta magával. A maga ura szeret, akar lenni a magyar s fényesebbnek tartja a „láncnál a kard“-ot: tartotta mindig ezt és fogja tartani örökké...

*

Március 15-ének első évfordulóját Debrecenben ünnepelte meg az akkori hivatalos Magyarország is. Debrecenben ülésezett akkor az országgyűlés, ott tartózkodtak a polgári és katonai főhatóságok. Országos jellegű volt az ünnep — szónoklatokkal, díszszemlével, népünnepel és színházi díszelőddal — s boldog volt a nap még azért is, mert előző estén érkezett meg Erdélyből Bem híradása, hogy elfoglalta Nagyszombat. A magyar hadseregnek egyik legszebb győzelme volt ez Piski és Medgyes után. De Debrecen kívül nagy ünnepek voltak Kecskeméten, Nagykőrösön, Cegléden, Félégyházán s a kolozsvári ünnepen Csányi László, a teljhatalmú főbiztos szólott a néphez, de ünnepelt az ország Tordától Szamosújvárig, Szilágysomlyótól Krasznáig és Zilahig.

Azután győzött a magyar ügyön, nem az osztrák, hanem az osztrákok által segítségül hívott orosz túlerő s az új elnyomás sötét éveit alatti tilos volt aztán március tizenötödikét is megünnepelni — Magyarországon. De az önkényuralom tizenkettedik évében, 1860-ban, úgy érezték sokan, jómagyarok,

mintha virradna már újra. Az egyetemi ifjúság is azt gondolta, hogy itt az ideje újrakezdeni a márciusi tizenkét pont hangoztatását. De mély gyásszal végződött ez a nyolcvan év előtti március tizenötödiki ünnep! A rendőrség, — vagy „helyesebben“ — „policia“, még az osztrák szóra hallgatott s eltiltotta az ünnepeket. Az ifjúság ekkor a tüntetésnek más módjára határozta el magát. Gyászmenetben, gyászjelvényekkel vonult ki a kerepesiúti temetőhöz, koszorút tenni az egyik 1849-iki vértanu sírjára. De a temetőben fegyveres őrség állta el a bejáratot. Az ifjúság nem engedett. A katonák háromszor is visszaszorították a tüntetőket s több diákot elfogtak. Az ifjúság ki akarta szabadítani elfogott társait, a katonák vállhoz emelték a puskát s eldördült a — sortűz...

1939 március 15-én — most egy esztendeje — igen, éppen a magyar szabadság márciusi ünnepnapján, Horthy Miklós katonái északon átlépték a trianoni határt és — felszabadították Kárpátalját. Történelmi küldetésük büszke öntudatával törttek előre a magyar csapatok és négy nap múlva már ott álltak a Kárpátok gerincén, az ezeréves Magyarország ősi határán. Gyönyörű diadalmenet volt ez, a magyar honvédség ismét tanubizonyosságát adta ragyogó katonai erényeinek, tökéletes fegyelmének, szervezetségének és mindenekfelett — nemes szellemének.

Európa felett hatalmas történelmi események vihara száguldott végig ezekben a napokban. Kárpátalja visszavétele mégis erős visszhangot keltett a nagy nyugati országokban is, de egyetlen hang sem akadt, mely vitatta volna Kárpátalja visszacsatolásának jogosultságát.

A jubileumi esztendőre ez szóm és mondásom

**a magyar jellegű művészetek divatja és
a „magyar árpold hagyományaidat“ kérdésben**

Irta: Paulini Béla

VII. Az értelmiség lakószobájának magyarsága.

Az értelmiség lakószobájának magyarsága! — de sokszor esik erről is szó mostanában. Főként sokat mondogatják pedig, hogy: „hiszen szeretnék én is haladni a korrallal, szeretném, ha magyaros volna a lakásom, de még se dobhatom ki a régi berendezést, mert hogy újat vásároljak, magyar formájút, arra nem futja“.

Nos, az a szoba, ahol most ülök — a dolgozószobám —

például kisebb pénzü viszonylatban is megfelelő. Ilyen szobája lehet mindenkinek!

De milyen ez a szoba? Olyan, hogy minden régi bútor benne maradt, csak ide egy magyar jellegű szőttes került, oda egy népi hímzés, amoda néhány „paraszttál“, fafaragás, sőt „kobak“, jó régi minta után készült „tálas“, meg „téka“, bár huszonnégy más-más vidékről való hímestojás is üldögél hosszú sorban egy polcon stb. És a szoba magyar hangulatú.

Igenis, ha valakinek akad — tíz pengője, vesz egy

szép szöttek párnahajat, no, de jót, ha akarja, használja diványpárnának, vagy szétfejtí és vízszintesen odaakasztja a falra — „falvédőnek”. Ha azonban csak négy pengője van, akkor vesz egy-két jó tálat, vagy — egy egész sereg tányért. És ha csak pár fillérje van, akkor jó cserépkistányért vesz — hamutartónak. Ha van ötven-hatvan pengője, vesz egy nagyobb szöttest takarónak a heverőre, tizenötért, húszért kisebbet asztalterítőnek, harmincért keskenyet függőnynek. Kis szarúmunkát, jobb fafaragást akár vitrinbe tehet, csipkére. Mindez pedig korántsem jelenti azt, hogy — ha akad néhány hatvan pengője — ne vegyen jó magyar tárgyú olajfestményt is — koránt sem „népít”, de ha megint csak nem jut ilyen összegekhez, mindenesetre vegyen jó művészek készítése színes karcot stb. S bátran megveheti iparművészek magyar jellegű csecsebecsét is, ha azok még nem a népművészet — utánezatai. Egyszer csak mindig tavasz van a szobában, sőt „magyar jellegű” tavasz van.

Az a nevezetes ugyanis, hogy az ilyesfajta termékeket — a népművészet eredetűeket is, amikre nagy súlyt helyeznek akkor is, ha „civil” ember volnék — elviseli a simább „antik” bútor is és a nemesebb „modern” bútor is. Én szintén nem engedhettem meg magamnak — szószerint anyagi okokból is —, hogy a kilencvennégy esztendő korában elhúnyt nagynénémétől örökölt bútorokat eltávolítsam, de nincs baj azokkal. A népművészet közelségét csak az a bútor nem

birja, amit harminc-negyven esztendővel ezelőtt gyártottak, az a gyári-faragású bútor, az el nem viseli. A simább antik, a sima modern bútor azt is elviseli, hogy egy igazi jó népi láda is álljon a fal mellett, meglehetősen tarka. S még az bizonyos, hogy olyan tulikék magyar (?) bútort, amit itt helyben a magyar felbuzdulás ürügye alatt most gyártanak „csöstit”, a pincébe se teszek be. Ezek ugyanis olyan magyar bútorok, mint amilyen magyarok a szüretimulatság ruhák.

Nem, az nem volna rossz, ha csakugyan volna komolyabb mértékben jó magyar műbútor is és az értelmiség, amikor bútort vásárol, azt vásárolná, akár a népi szöttek, hímzés, cserép „alá”.

De megfelel, ha az értelmiséghez tartozó polgárok legalább nagyjából olyasféle „mintára” rendezik be szobáikat, ahogy azt — „ez” a szoba mutatja: ez az eleje, ez a vége, igen, ez a veleje e hozzászólásnak.

No, jó, rackakost azért nem kell az íróasztal alá fektetni, minden értelmiségi háztartásban — ahogy e „minta szobában” látható — a rackakos már „túlextra”. De azért sem kell, mert a szarvával a „kényesebb” női harisnyákat kiböki. (T. i. a bőrén kívül megtartottuk a fejét is, igaz, üvegszemmel, de a valódi szép csavaros szarvval.)

Rackabirkát az ágy elé már lehet, az nem bánt.

A „bölcs bíró”

Irta: Szilárd János.

Hogy is volt csak?

Hát úgy volt, kéremátosan, hogy a múlt század utolsó éveiben, a farnadi bíró úrnak egyszer csak besúgta valaki, hogy ezt és ezt a vagyonos községi gazdálkodót kegyetlenül elpáholta: a tulajdon kedves fia. Ezt hallván, rémisztően felégaskodott a bíró úrnak egyfelől az apa, másfelől meg a jogérzék s azon melegeben elszalajtott a baktort a gyerekért.

A gyerek, amolyan jól megtermett és roppantul hetyke, surbankó legényke belépett nagybgyesen a bíró úr hivatali szobájába s jelentette, hogy itt van.

A bíró meg kezdte.

— Hát, kedves fiam, tudod-e, hogy mér hivattalak?

— Még csak nem is sejdítem! — így a gyerek.

— Gondókozz, kedves fiam! ...

— Gondókozzok, bíró uram! ...

És a fejét féloldalt hajtván, elkezdett gondolkodni.

Később megkérdezte a bíró:

— Na? Még most se sejdíted? ...

— Még most se, bíró uram! ...

— Hát akkor kénytelen vagyok magam megmondani! — szólt a bíró, azzal felállt s egy jólirányzott csárdással úgy törülte képen a hetyke ifjút, hogy az fordult egyet maga körül, aztán megcsókolta az ajtófélfát.

— Ezér hivattalak! — mondta a bíró. — Mer vedd tudomásul, te utolsó kapcabetyár, hogy aki elvetemedett fattyú az aptyára kezét emel, az ilyet érdemöl csak! ...

— Most pedig — tette hozzá a felháborodástól rengő tokával, — most pedig menny haza és küdd el hozzám szegény idesapádat! ...

A gyerek hazakullogott s jelentette az apjának, hogy menjen a bíró úrhoz, mert hivatja.

— Oszt mér hivat?

— Tudom is én! — mondta a gyerek. Nos, erre az apa is elment a község-házára és belépett a bíró úr szobájába. — Itt vagyok! — jelentette.

A bíró úr meg kezdte.

— Hát kedvesem, tudod-e, hogy mér hivattalak?

— Még csak gyanakodni se tudok hogy miért — így az apa.

— Gondókozz rajta, kedvesem! ...

— Gondókozzok, bíró uram! ...

És a községi iroda melabús csöndjében elkezdett gondolkodni.

Később megkérdezte a bíró:

— Nos, tudod-e már kedvesem? ...

— Még most se tudom, bíró uram! ...

— Hát akkor kénytelen vagyok magam megmondani! — szólt a bíró s azzal úgy cserdítette nyakon az apát is, hogy nekidőlt a falnak szegény feje s ott lerokadt a lócára.

— Ezér hivattalak! — mondta a bíró. — Mer tudd meg, te bodzabélű pojácája ennek a falunak, hogy aki úgy neveli a fáját, hogy kezét merészem emelni a tulajdon idesaptyára, az ilyet érdemöl csak! ...

És ilyeténképpen helyreállítván a jogrend uralmát Farnadon, kegyelemmel elbocsátotta ...

Tizenötezer népdal

Nagy öröme van a magyar tudományos világnak. Mint ismeretes, a Magyar Tudományos Akadémia egy lehetőleg teljes magyar népdal gyűjteményt akar kiadni s ennek az előmunkálatai most befejeződtek. Bartók Béla és Kodály Zoltán végezte ezt a munkát és Kerényi György volt a segítségükre. Körülbelül 15.000 magyar népdal kerül kiadásra, természetesen a dallamváltozatokat is beleszámítva. A dallamok A, B és C csoportra oszlanak. Az A osztályba a régi stílus dallamai kerülnek, ezek még ázsiai eredetűek és az öt tagú skálán alapulnak. A B csoportba az újabb dallamok kerülnek, nagyjából az utolsó száz év nótatermése. A C osztályt a vegyes dallamok alkotják, ezek többnyire a szomszéd népek dallam-típusain alapulnak. A gyűjtemény olyan nagy teljesítményt jelent, amihez fogható az egyetemes tudományban is alig van. Kerényi egy újságíróval való beszélgetés kapcsán megjegyezte, hogy van egy dallam, amely kis változtatással a rokon cseremisznépnél ma is él. Magyar szövege úgy kezdődik, hogy

„Fuj, süvit a Mátra szele,
Üngöm, gatyám lobog bele.”

BOKRÉTÁS HIREK

Mi a nemzet?

Kovrig Bélának, a kiváló szociálpolitikusnak és közírónak „Mi a magyar nép hivatása” cím alatt igen érdekes könyve jelent meg.

A könyv tartalmilag tulajdonképpen hús egymástól független tanulmány, amelyik mindegyike korunk egy-súlyos — és bennünket magyarokat is közelről érintő — kérdésével foglalkozik.

A könyv egyik szép fejezete a nemzet fogalmát is körvonalazza. Hogy mi határozza meg a nemzethez való tartozást, ekkép válaszolva:

„A nép ott él nemzeti életet, ahol odaadó hűséggel ápolják a közös múlt dicsőségét, a nép nagyjainak emlékét, a közösen meghozott áldozatok büszke tudatát.

A nemzet a történelem műve.

A haza földjéhez tapadó öröm és fájdalom, remény, áldozat és hagyomány, vér és könny dicsőségteljes közössége — a nemzet.

A nemzet demarkációs vonala nem az országhatár és nem a vámhatár. A lelkekben húzódik.”

Nagy Mihály.

Nagy bánat érte a tápéi bokkrétát. Nagy Mihály öreg halász — úgy hatvan esztendő körül járt —, aki tagja volt a tápéi bokkrétának s olyan igen szép halásznótákat dalolgatott, sőt itt-ott eljárta az üveges táncot is, február 25-én hirtelen elhunyt. Vasárnap volt éppen, reggel, készülődött, hogy majd misére megy. Öltözködés közben még beszélgetett a feleségével, azután egyszer csak a szívéhez kapott és — összeesett. És már vége is volt szegény öreg Nagy Mihálynak... Különlegesen nagy részvét mellett temették el, temetésén a bokkrétások mentek elől, de ott volt a község egész előljárósága is — mert esküdt is volt Nagy Mihály — s ott volt a temetésen szó szerint a fél falu. A bokkrétások hatalmas, selyemszalagos koszorút helyeztek el a sírján, de ezenfelül is rengeteg virág került az öreg bokkrétás esküdt, halász sírhalmára, külső jeléül is annak, hogy az öreget mennyire tisztelték, szerették Tápén.

Hej, öreg bokkrétás testvérünk, nem mesélgeted most már el nekünk többször a történetet: hogyan nyergelted meg a „harcsát” gyermekkorodban. Nem mesélgeted már, de a bokkrétások minden tájáról az országnak is — akik csak találkoztak veled — még soká fognak mesélgetni a kedves öreg tápéi halászlól...

Az ideai Husvét.

Huszonhét év óta nem köszöntött ránk olyan korán a Husvét, mint az idén. Általában a Husvét a március huszonegyediké utáni holdtöltét követő vasárnapra esik. Ha holdtölte is vasárnap van, akkor Husvét eltolódik egy héttel, a következő vasárnapra. Egyébként legkorábban március 22-ére, legkésőbb pedig április 23-ára eshet. A legközelebbi tíz évben a következő napokon lesz Husvét: 1941-ben április 23-án, 1942-ben április 5-én, 1943-ban április 25-én, 1944-ben április 9-én, 1945-ben ápr. 1-én, 1946-ban ápr. 21-én, 1947-ben ápr. 6-án, 1948-ban március 28-án, 1949-ben április 17-én, 1950-ben április 9-én. És a naptártudósok szerint most már ennek a századnak a végéig nem lesz korábban Husvét, mint az idén.

A Magyar Bokréta Szövetség közgyűlése.

Az Országos Magyar Bokréta Szövetség ideai rendes közgyűlésének — 1940 március 28-án, csütörtökön d. u. 5 órakor — tárgysorozata:

1. Elnöki megnyitó.
2. Főtitkári jelentés a szövetség 1939. évi működéséről.
3. Az 1939. évi zárószámadás előterjesztése és a felmentvény megadása.
4. Az 1940. évi költségvetés előterjesztése.

Rímóci bokkrétás leány.

5. A tisztikar, a számvizsgáló bizottság és a választmány tagjainak megválasztása.

6. Alapszabálymódosítások.

7. Esetleges indítványok. (Az indítványokat 8 nappal a közgyűlés előtt írásban be kell jelenteni.)

8. Zárószó: terveink és a tervek megvalósulásának nehézségei.

EGY MINTA-MEGHÍVÓ

Galambokról — ebből a kedves zalamegyei községből, a „galamboki galambom” honából — meghívót kaptunk, mely így szól:

A MAGYAR BOKRÉTA SZÖVETSÉG, a népművészet minden ágának — népdalnak, népi táncnak, népszokásnak, népiparnak — országosan való ápolását intéző kulturális egyesület

GALAMBOKI BOKRÉTÁJA

1940 március 24-én, husvétvasárnap tartja bokréta-bálját a Kun-féle vendéglőben, melyre Önt és b. családját szeretettel meghívja a „Bokréta”. (És így tovább.)

Igen, egy mintaszerű meghívó. Mert:

1. Anélkül, hogy erőltettnék hatna, kitűnően megmagyarázza — bizonyára az egész „környéknek”, — miféle szándékú kulturális egyesület is a Magyar Bokréta Szövetség.

2. Nem gyöngyösbokkrétáz helyi viszonylatban, ami „ellen” annyit „harcolunk”, is-

mételgetve: „a Gyöngyösbokréta annak az egyetlen országos népművészeti seregszemlének az összefoglaló címe, mely az első magyar király emlékezetére rendelt ünnepi időszakban, az ország fővárosában folyik le.” És így tovább.

Éljen Varga János osztálytanító úr, a galamboki bokréta elnöke, a bál „rendezője”.

Tanyai kis magyarok március 15-ről

FIZESSEN ELŐ!

Előfizetési árak.

Egész évre	2 P	Félévre 1 P
Intézményeknek ...	12 P	Félévre 6 P
Földműveseknek ...	1 P	Félévre 0.50 P

A postatakarékpénztári csekkszámra száma — 5840, (Vigyzni: nem azonos a Bokréta Szövetség számával.)

Kiadóhivatal: Budapest, Szentkirályi-u. 49.

Bokrétás lakodalmak.

Kéméndről írják: Szalay Rozália bokrétás férjhez ment.

Kapuváron: Kiss M. Géza bokrétás feleségül vette Cserepes Annust. Nagyszabású bokrétás lakodalom volt, szekeres felvonulással, menyasszonykikéréssel, menyasszonytáncal. Lukács József bokrétás Axnix Gizellát vette feleségül.

Az eszményi faluvezető.

Komárom vármegye hivatalos lapjában érdekes rendelet jelent meg. A rendeletet Reviczky István alispán bocsájtotta ki. Csak tiszta, pormentes falvakat, sőt virágokkal ékes hivatali helyiségeket kíván látni az alispán. A tereket, utcákat, közlegelőket fásítani kell, a közterületek fáit az iskolás gyerekek, leventék kell, hogy gondozzák. Szennyvízvezető csatornáknak kell készülniök és a közutakat rendbe kell hozni. „A jövőben nem azt fogom legértékesebb munkatársamnak tartani — fejeződik be a rendelet —, aki csak a belső, adminisztrációban kifogástalan, hanem elsősorban az lesz az értékes előttem, aki a falu szociális, gazdasági és kulturális felemelésében tevékenykedik.”

Kapuvárott a dus kiirtotta a foxtrottot.

A tavalyi Gyöngyösbokrétában nagy tetszést aratott a kapuváriak dus-csárdása, amit a páros verbung után táncoltak. Nos, természetesen erre a táncra is az öregek tanították meg újra a fiatalokat. Bizony, a népi táncmultságokon is a foxtrott kezdett már „hódítani”. Amit azonban nem néztek jószemmel az öregek. Egyszer csak beugrottak és megmutatták a — düst. Úgy cifrázták, úgy bokáztak, keresztettek, hogy öröm volt nézni. Aztán utánozták őket a fiatalok, rájöttek, hogy ez a tánc bizony sokkal jobban megfelel az ő vérmérsékletüknek, mint a foxtrott. És most már nemcsak bokrétások járnak a dus-csárdást, járja minden kapuvári legény, aki csak széles jókedvében szilaj táncot kíván meg. A bokréta összegyűjtögette a figurákat, hogy azok megmaradjanak az utánuk következő nemzedékek számára is. *N. I.*

Most 92 esztendeje a magyar szabadság szele volt a márciusi fuvalat. Kossuth Lajos Cegléden mondotta el híres beszédét, amelylyel lángra gyújtotta az alföldi magyarság lelkét.

De nézzük, mit tudnak március 15-ről mindjárt a ceglédi roppant tanyavilág mostani — kismagyarjai.

Négy-öt éves, iskolába még nem járó, óvodát, még hírből sem ismerő kislányok így felelnek:

- Megvertük az ellenséget!
- Akkor gyün a fecske, meg a gólya.
- Nem tom, de valami nagy ünnep.
- Miskabácsi pántlikát tesz a kalapjához.
- Sok vót a katoná!
- Nyílik az ibolya...
- Édesapám elmegy a körbe.

A hat-nyolc éves iskolás fiúk, kislányok már többet tudnak:

— Háború vót, a németet megvertük, de oszt annyi muszka gyütt, mint nyáron a légy, oszt baj lett belőle.

— A tanítónéni mesélt Kossutrú, meg Bécs országgrú, amelyik macerálta a mi országunkat.

— Nemzetiszín pántlikát kapok a hajamba.

— A tiszta szobába rajta van a képen, hogy Petőfirú nevezetes, aki nagyon szépen tudott szavalni.

Csongrád megyében, Pusztaszer kisközség határában egy sokgyermekes béresgazda fiai-leányai így feleltek:

A tizenhárom éves fiú:

— Kevesebb lett az adó, de a király visszafordította.

A tizenkétéves fiú:

— Rózsa Sándor karikás ostorral verte szét a németet.

A tizenegy éves fiú:

— Petőfi meg Kossuth elment katonának.

A tízéves leány:

— Akkor volt a szabadságharc.

A nyolcéves leány:

— Ünnep lesz az iskolába és kiakasszák a zászlót.

A hét éves fiú:

— A Pistabácsi is elment összel, neki van ám csillagja is.

A hat éves leány:

— Rózsa Sándort elfogta a király.

A négy éves fiú:

— Husvét lesz. Anyám kimeszeli a ház elejét.

(Rózsa Sándor és bandája ezen a környéken tanyázott, máig is ők a főalakjai errefelé a mesebeszédnek.)

És Szentesen így feleltek iskolába még nem járó tanyai gyerekek:

— A király meg a nép összeveszték.

— Ünnep, de nincs akkora, mint a karácsony.

— Háború volt az igazságért.

Egy második elemista válasza pedig így hangzott:

— 1848-ban mink is úgy jártunk, mint a finnek. Mer' rokonok vagyunk...

Ezt tudják 1940-ben tanyai kis magyarok március 15-ről.

S. F.

Új pártoló tagok.

A magyar bokréta szövetség pártoló tagjai sorába a leutóbbi hetekben a következők léptek be:

Kovács Gyuláné, Pantl Kálmánné, Hamvas Károlyné, dr. Baross Endre, Horvay Edéné, ifj. gr. Esterházy Lászlóné, Lehoczky Győzőné, Vöröss Sarolta, Barys-Leidenforst Pálné, Langsch Róbertné, Jeney Jánosné, Rohlitz Eleménné, Bodnár Gábor, dr. Liska Józsefné, Prückler József, nemes Farkas Aladárné, Bittó Eleménné, Harámy Istvánné, Márton Barnáné, Laitmann Stefánia, dr. Piri Lajosné, Toperczer Magdolna, dr. Sebők Zoltánné, Kiss B. Julianna.

Bokrétás újszülöttek.

Kapuvárott Lukács József bokrétásnak kis leánya, Varga Gézané, Füzy Erzsébet volt bokrétásnak pedig fia született.

A bokréták ügyvezetőihez.

Kérjük a bokréták igen tisztelt ügyvezetőit, hogy a bokrétás híreket mindjárt küldjék be, amint a hírről tudomást szereztek. Rövid hírek bizonyára levelezőlapra is elérnek.

Ne feledkezzünk meg a bokrétás lobogókról. A szövetség külön eseménynek szánja, hogy a lobogók egy része a nyári kiállításra ki is legyen állítva már.

Felelős szerkesztő és kiadó:

PAULINI BÉLA

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 49. szám.

Telefon 140—544.